

Birkatürelem kell a juhtartáshoz

Polgármesteri teendői végeztével legszívesebben a bükkaljai lamkákat járja Mikófalva első embere.

Azt sem csak kedvtelésből, hiszen családi gazdaságának több száz juhát legelteti.

Az állomány fejlesztéséhez azonban nagyobb türelem kell, mint gondolta.

PALÁGYI EDIT

Az élet megedzette a mikófalviakat, hogy ezeken a sovány hegyeken meg tudjanak maradni – mutat körbe a Bükkalján Kovács Flórián mikófalvi polgármester. Távolabb a Békő-hegy csonka csúcsa látszik, egy közelebbi dombon pedig néhány marha legel. – Azok is a mieink – árulja el a gazda.

A tanya, ahol járunk, valamikor a szilvászáradi állami gazdaságé volt, később a mikófalvi téészé lett. A háromszáz hektáros birtok közepén fekvő telepen öt hodály kínálja magát az állattartásra. Az épületek tetejét frissen felújított nádfedél borítja. Valamikor több tízezer liba tolongott itt, most két-három hetes

bárányok tülekednek: épp karácsonyra érnek meg az eladásra. Az egykori téésztelep régebben munkahelye volt a gazdának. Az üzemgazdász végzettségű szakember a Bükkalja Termelőszövetkezetben előbb a baromfiágazatot irányította, később elnökhelyettes lett, majd elnökké választották. A rendszerváltás után azok között volt, akik kiváltak a téészből, s létrehoztak egy új szövetkezetet, ám ez nem bizonyult életképesnek. Ahogy ő fogalmaz, alaposan ráfáztak a libázásra, hiába dolgoztak vele márciustól októberig, a végén ők maradtak adósok a felvásárló cégnek.

– Állattal nem foglalkozunk – jelentette ki akkor a gazda felesége. Igen nehezen törődött bele, hogy a férje hamarosan úgy döntött, magas kamatra kölcsönt vesznek fel, s megvásárolják a telepet. A földet a kárpótlási jegyekből vették. Mára azért megenyhült az asszony, hiszen a fia jövőjét látja a birtokban, s a kisbárányokban maga is szívesen gyönyörködik. A kisebbik fiú biztatta szüleit a családi gazdaság létrehozására, mert – bár gimnáziumot végzett – a mezőn és az állatok közt érzi magát a legjobban. Traktorra pattan, szánt, vet, még az éjszakát is rendre a tanyai kis házban tölti a húszéves fiatalember. A véreben van a föld szeretete.

– Kialakítottam a gyerekeknek ezt a birtokot. Bízom benne, hogy megerősödik a lelke, s maga irányítja majd – magyarázza az apa. A családi gazdaság címet tavasszal kapták meg, és hamarosan elnyertek egy nagyobb összegű, kedvezményes hitelt is, amiből juhokat, takarmányt és etetőket vásároltak. Négyszáz anyával, kétszáz növendék jérével és húsz kossal vágtak bele a gazdálkodásba. Azt tervezik, hogy ezer anyásra bővítik az állományt. Ehhez azonban birkatürelemre lesz szükségük, hiszen nemigen jut pénz rá, hogy jéréket vegyenek. Ezért a saját szaporulatot kell kivárniuk, s ez két évbe is beletelhet. Nyáron az aszály sújtotta a földjeiket, később meg ötven hektár, szépnék ígérkező zabvetésüket verte el a jég. Nagy felelősséget jelent a kölcsön is, amit határidőre vissza kell fizetniük.

– Akkora lehetőséget soha nem kaptunk, mint amilyet a családi gazdaság létrehozásához nyújtott hitel jelentett, hiszen nem lett volna annyi tőkének, hogy belevágjunk a juhtartásba. Sokat segített az is, hogy a földalapú támogatás dupláját kaptuk, különben ki sem hevertük volna a jégverést. A parasztember becsületével gondolkodva most is azt mondjuk: amit kaptunk, vissza kell fizetni – magyarázza a gazda. Úgy érzi azonban, hogy az ő-

termelőket és a családi gazdálkodókat mellőzik mostanában a támogatások odaítélésekor. Mintha sorsukra hagynák őket, pedig az uniós csatlakozás után csak az erős birtokok maradhatnak talpon. A bizakodást szerencsére őseiktől örökölték a mikófalviak, így az egykor nemesi rangot kapott Kovács had leszármazottai is. Most abból merítenek erőt, hogy elnyerték az agrár-környezetvédelmi támogatást. A legelésző juhok ugyanis nem engedik elgazosodni a bükkaljai ősgyepet.

Apának és fiának segítségével is akad a birtokon. Két juhász szorgoskodik az állatok körül, egyikük még a téés idején szokott össze a gazdával. A nádudvari származású Éles Sándort éppen nagy munkában találjuk, a beteg lábú kosokot gyógyítgatja a saját készítésű sántázószerrel. Ilyenkor, télidőben, az előregedett mezőben könnyen megsebzí az állatok lábát a kökény tövise. A juhász bicskát ragad, s „pedikűrre” fogja a juhokat, majd a rézgálicos kenőccsel kezeli a fájós testrészt. A mikófalvi polgármester maga is szívesen időzik a tanyán. Miután maga mögött hagyja a hivatali teendőket, kihajtja a nyáját a közeli dombokra, s miközben a juhok legelnek, jut ideje az elmélkedésre. A bükk panorámában gyönyörködve eltöprenghet a faluja során, családjá boldogulásán.